

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819205330
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8819205330.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Vílágiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobkyne U. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX/XX, XXX XX B. K. I., proti žalovanému C. V., so sídlom S. XX, XXX XX O., H.: XX XXX XXX, právne zastúpená advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 2.924,- Eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 3Csp/119/2019-131 zo dňa 27. novembra 2019, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu sumu 2.924,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 16. 47. 2019 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu trovy konania v celom rozsahu, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 792a ods. 1, 2, 3, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/196 Zb. Občiansky zákonník, nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že z poisťky č. XXX/XXXXXX-X zo dňa XX.XX.XXXX vyplýva, že žalobkyňa ako poistník a žalovaný ako poisťovateľ uzavreli V. zmluvu - investičné životné poistenie pre zdravie a dôchodok. Denná dávka za dobu nevyhnutného liečenia úrazu bola dohodnutá vo výške 16,- Eur. Žalobkyňa sa v súvislosti s úrazom, ktorý utrpela podrobila liečeniu v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX, v rámci ktorého absolvovala lekárske kontroly, rehabilitáciu a cvičenie. Žalovaný uznal nárok žalobkyne len do výšky sumy 580,- Eur, ktorú zaslal na účet žalobkyne s tým, že podľa neho ide o dobu nevyhnutného liečenia po úraze v rozsahu XX dní, t.j. od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetná poisťná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy spolu s jej súčasťami bol daný žalovaným bez možnosti žalobkyne prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ak je to pre spotrebiteľa výhodnejšie. Podľa lekárskeho správ žalobkyňa absolvovala v súvislosti s úrazom

nevyhnutnú liečbu od XX.XX.XXXX. do XX.XX.XXXX, t.j. XXX dní * 16,- Eur = 3.504,- Eur. Z tejto sumy žalovaný uhradil sumu 580,- Eur, teda žalovanému ostáva zaplatiť žalobkyni sumu 2.924,- Eur. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný bol oprávnený pre určenie nevyhnutnej doby liečenia požadovať od žalobkyne ako poisteného, aby sa podrobila lekárske prehliadkam v zdravotníckom zariadení, ktoré určí žalovaný. Toto však žalovaný nevyužil a nevyužil ani možnosť podrobiť žalobkyňu lekárske vyšetreniu posudkovým lekárom poisťovne. Žalovaný bol s plnením podľa uzatvorenej zmluvy v omeškaní odo dňa 16.04.2019, preto súd rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni aj úroky z omeškania.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyni priznal náhradu trov konania v celom rozsahu, o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku nakoľko žalobkyňa mala v konaní plný úspech.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Poukázal na to, že v podanom odpore navrhol vykonať ako dôkaz aj poistnú zmluvu č. XXX/XXXXXXXX-X zo dňa XX.XX.XXXX na základe ktorej žalobkyňa uplatňovala svoj domnelý nárok, pretože má za to, že táto bola nevyhnutným dôkazným prostriedkom pre posúdenie dôvodnosti žalobou uplatneného nároku. Súd prvej inštancie ju však podľa výpočtu vykonaných dôkazných prostriedkov uvedených v bode 6. odôvodnenia nevykonal, čo žiadnym spôsobom nezdôvodnil, a to napriek povinnosti tak urobiť, čím tak favorizoval jednu zo sporových strán. Z uvedeného tak vyplýva, že napadnuté rozhodnutie založil na neúplných zisteniach, keďže nárok na poistné plnenie vyplýva zásadne z poistnej zmluvy a poisťka slúži len ako písomné potvrdenie o jej uzavretí. Uviedol, že suma dennej dávky vo výške 16,- Eur odporuje zneniu poistnej zmluvy, v ktorej bola stanovená ako maximálna suma poistného plnenia a presná suma poistného plnenia sa určuje vždy na základe osobitostí jednotlivého prípadu. Ďalej poukázal na to, že neoddeliteľnou súčasťou poistnej zmluvy boli aj Všeobecné poistné podmienky pre investičné životné poistenie pre zdravie a dôchodok, pričom súd tieto uviedol vo výpočte jednotlivých dôkazov, ale jednotlivé ustanovenia na ktoré poukazoval on ako žalovaný nezohľadnil. Je tak zrejmé, že ich ako dôkaz vykonal iba pro forma. Poukázal tiež na to, že žalobkyňa bola s ich obsahom oboznámená, čo vyhlásila v poistnej zmluve. Uvedeným eklektickým a neopodstatneným výberom pri vykonávaní dôkazov tak súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle ust. § 220 ods. 2 C.s.p., čím znemožnil jeho vecnú reakciu na správnosť jeho rozhodnutia. Z krátkeho odôvodnenia sa javí, že súd vyhovel žalobe na základe svojvoľného výpočtu, ktorý nezohľadňuje žiadne námietky žalovaného, navyše bez vysvetlenia uviedol, že žalovaný mal právo požadovať od žalobkyne, aby sa podrobila lekárskej prehliadke za účelom zistenia rozsahu nevyhnutnej doby liečby. Poukázal na to, že nevyhnutná doba liečby vyplýva z príslušných ustanovení všeobecných podmienok, preto lekárska prehliadka za týmto účelom by bola nadbytočná. Ak súd považoval túto skutočnosť za spornú, mal sa s tým na základe navrhnutých dôkazov riadne vysporiadať, avšak súd prvej inštancie na túto povinnosť rezignoval a rozhodnutie náležite nezdôvodnil. Absencia riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia má preto za následok jeho nepreskúmateľnosť. Ďalej namietal, že súd sa ani pri posúdení omeškania s plnením nevysporiadal s námietkami žalovaného a s jednoznačnou zákonnou dikciou. V tomto smere poukázal na to, že skončil šetrenie oznámenej poistnej udalosti dňa XX.XX.XXXX, kedy bol vyhotovené oznámenie o poistnom plnení a najskôr od tohto momentu začala plynúť 15-dňová lehota, koniec ktorej pripadol na 01.05.2019, preto do omeškania by sa mohol dostať až nasledujúci deň, t.j. 02.05.2019, preto uplatnenie úroku do 01.05.2019 nebolo opodstatnené. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne a prizná mu proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Žalobkyňa sa k podanému odvolaniu vyjadrila tak, že sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie ako vecne správnym, nakoľko vychádza z dôkazov priložených k žalobe a dôvodov uvedených v žalobe a vykonaného dokazovania. Nesúhlasila s tvrdením, žalovaného, že suma dennej dávky vo výške 16,- Eur odporuje zneniu poistnej zmluvy, pretože poisťka je potvrdením poistnej zmluvy. Aj keď je v poistnej zmluve uvedená denná dávka 16,- Eur a je pri nej dodatok max., a v poisťke je presne uvedená suma 16,- Eur, nemôžu byť pri zohľadnení akéhokoľvek výkladu pochybnosti, že je dohodnutá denná dávka vo výške 16,- Eur. Poukázala na § 792 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto tvrdenie žalovaného, že na poisťku nie je možné prihliadať, by bolo potom tvrdením, že sa nemá prihliadať na to, čo je uvedené v zákone. Žalovaný si tak vykladá zákon v rozpore s jeho znením, čo je neprípustné.

Zneniu poisťnej zmluvy, poisťky, judikatúre súdov ako aj zneniu Občianskeho zákonníka taktiež odporuje tvrdenie žalovaného, že spôsob výpočtu výšky vyplateného poistného má vyplývať zo Všeobecných poisťných podmienok. Výška denného plnenia bola uvedená v zmluve, resp. v poisťke, a preto nie je možné prihliadať na iné určenie dennej dávky vo Všeobecných poisťných podmienkach, naviac ak tieto nemajú platnú inkorporačnú doložku. Poukázala na to, že dĺžka doby nevyhnutnej liečby bola stanovená odbornou spôsobilou osobou a iné tvrdenie žalovaného o odbornej spôsobilosti osoby súdu predložené nebolo. K priznanému úroku z omeškania uviedla, že poistné bolo splatné nie odo dňa nasledujúceho po šetrení udalosti, ale len čo poisťovňa ukončila šetrenie, preto prvý deň na plnenie plynul od ukončenia šetrenia, t.j. od 16.04.2019, preto žalovaný mal tak uhradiť poistné do 30.04.2019 a dňom 01.05.2019 sa dostal do omeškania s plnením. Zdôraznila, že žalovaný žiadnymi dôkazmi nevyvrátil jej tvrdenie v žalobe, predložené dôkazy a preto žiadala, aby v zmysle žaloby a vykonaného dokazovania ako aj v zmysle právneho názoru vysloveného v obdobnej veci (rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/64/2016) napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

8. Žalovaný k podanému vyjadreniu žalobkyne uviedol, že v celom rozsahu zotrváva na svojej argumentácii, ktorú prezentoval v odvolaní a napadnuté rozhodnutie naďalej považuje za nesprávne a domáha sa, aby odvolací súd ho zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov tak prvoinštančného ako aj odvolacieho konania. Opätovne poukázal na rozdiel medzi znením zmluvy a poisťky vo vzťahu k výške, resp. maximálnej výške dennej dávky s tým, že zmluvné strany si stanovili iba maximálny rámec nad ktorý už denná dávka poskytnutá byť nemôže. Uviedol, že poisťka poisťných vzťahov neslúži na upresnenie jednotlivých zmluvných ustanovení, ale iba výlučne iba ako písomné potvrdenie o uzatvorení poisťnej zmluvy. V tomto smere poukázal na komentované znenia vo vzťahu k poisťke a poisťnej zmluvy. K Všeobecným obchodným podmienkam uviedol, že je štandardným postupom, že v prípade poisťných zmlúv sú jednotlivé technické ustanovenia uvedené v obchodných podmienkach, preto bol spôsob výpočtu dennej dávky uvedený vo Všeobecných obchodných podmienkach. Nestotožnil sa ani s tvrdením žalobkyne, že doba nevyhnutnej liečby bola určená odbornou spôsobilou osobou. Z lekárskej správy zo dňa 02.07.2018 naopak vyplýva, že žalobkyňa bola odporúčaná iba aktívna rehabilitačná liečba, pričom nárok na poistné vzniká iba za dobu nevyhnutnej liečby. K úroku z omeškania poukázal na to, že žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že sa dňom 01.05.2019 dostal do omeškania, pričom v žalobe si pôvodne uplatnila úrok z omeškania od 16.04.2019 až do zosplatenia. Síce aj tento výpočet považuje za mylný, avšak zvyrazňuje nesprávnosť nároku priznaného napadnutým rozsudkom. Opätovne poukázal na to, že do omeškania by sa dostal najskôr až dňa 02.05.2019, a teda uplatnenie úroku z omeškania od 16.04.2019 je preto neopodstatnené.

9. Žalobkyňa s k podanému vyjadreniu žalovaného nevyjadrila.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

11. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalovaný namieta porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, nepreskúmateľnosť, nevykonanie navrhnutých dôkazov, nesprávne skutkové zistenie a nesprávne právne posúdenie (§ 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) C.s.p.).

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nepreskúmateľnosťou, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach

a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka bola naplnená, a to tým, že súd prvej inštancie sa nedostatočne, resp. vôbec nevysporiadal s relevantnými skutočnosťami a podstatnými argumentmi žalovaného vznesenými v priebehu konania.

14. Žalovaný ďalej namietal i nepreskúmateľnosť rozsudku, čo podľa neho zakladá inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že prípadnú nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p. - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) C.s.p. - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. K nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku nerešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je nepreskúmateľné. Súd prvej inštancie len nekriticky prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia tvrdenia žalobkyne bez toho, aby sa vypořiadal s tvrdeniami žalovaného, preto nie je jasné, prečo tvrdenia žalobkyne považoval za preukázané a na tvrdenia žalovaného neprihliadal.

16. K námietke nevykonania navrhnutých dôkazov odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov predstavuje jedno z práv ale zároveň i povinností strany sporového konania, pričom navrhnutie dôkazu automaticky nezakladá povinnosť súdu takýto dôkaz aj vykonať. Len súd rozhoduje, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná, a to z dôvodu aby sa tak predišlo vykonávaniu tých dôkazov, ktoré sú pre prejednanie a rozhodnutie veci irelevantné. Vykonávaním všetkých (aj nepodstatných dôkazov) by zároveň dochádzalo aj k mareniu rýchlosti a hospodárnosti konania. V prípade, ak súd nevykoná navrhnuté dôkazy, musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo ich nevykonal. V takomto prípade samotné neakceptovanie vykonania navrhnutých dôkazov samo o sebe nemôže znamenať porušenie práva strany sporu. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či do práva na spravodlivé súdne konanie by mohol nastať len vtedy, ak by takýto záver súdu o nevykonaní navrhnutého dôkazu bol zjavne nedôvodný alebo by takémuto záveru chýbala predchádzajúca racionálna úvaha súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by bola strana sporu nevykonaním navrhnutého dôkazu postavená do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana sporu v konaní. Odvolací súd má za to, že aj táto odvolacia námietka bola naplnená, pretože súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia neuviedol, prečo nevykonal žalovaným navrhnutý dôkaz, a to poistnú zmluvu č. XXX/XXXXXX-X uzatvorenú dňa XX.XX.XXXX.

17. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dokazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dokazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane

rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka bola naplnená, a to z toho dôvodu, že súd prvej inštancie pri prejednaní a rozhodovaní veci nedostatočne zistil skutkový stav vo vzťahu k obsahu Všeobecných poisťných podmienok.

18. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že aj táto odvolacia námietka bola naplnená, pretože súd prvej inštancie síce použil na predmetný prípad správny právny predpis, ale tento nesprávne aplikoval, keď v odôvodnení rozhodnutia nevyplýva, že by v sa predmetnom prípade zaoberal aj aplikáciou ustanovení § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka.

19. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože poisťná zmluva uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa bola v postavení spotrebiteľa, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podstatnou odvolacou námietkou žalovaného bolo nevykonanie navrhnutého dôkazu, a to Poistnej zmluvy č. XXX/XXXXXX-X zo dňa XX.XX.XXXX vo vzťahu k určeniu výšky dennej dávky, preto bolo potrebné v predmetnej veci najprv posúdiť, či malo, resp. mohlo mať nevykonanie navrhovaného dôkazu podstatný vplyv na konečné rozhodnutie súdu prvej inštancie, teda či predmetný dôkaz predstavoval podstatný alebo nepodstatný dôkaz v predmetnom konaní.

21. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 C.s.p.), nie strán konania.

22. Civilný sporový poriadok v ust. § 185 zaviedol princíp formálnej pravdy, čo predstavuje jednu z najzásadnejších zmien civilného procesu. Princíp formálnej pravdy vo svojej podstate znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu strany sporu navrhli. Uvedené tak znamená, že súd sa nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz, ale iba v rozsahu v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôkaz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

23. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne

dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že strana sporu nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnená oproti druhej strane sporu. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

24. Súd prvej inštancie nevykonal žalovaným navrhnutý dôkaz, pričom v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec neuviedol žiadne skutočnosti, prečo k vykonaniu navrhovaného dôkazu nepristúpil. Uvedeným postupom tak nielen porušil právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie, ale svoje rozhodnutie tiež neodôvodnil v súlade s požiadavkou zakotvenou v § 220 ods. 2 C.s.p.. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou aj vo vzťahu k tomu, že neobjasnil na základe akých skutočností a dôkazov dospel k tomu, že tvrdenia žalobkyne boli správne, a teda jej patrí denné odškodné za obdobie uplatnené v žalobe a vo výške 16,- Eur denne tak, ako si to nárokovala podanou žalobou. V tomto smere je potrebné poukázať na to, že odôvodnenie rozhodnutia zhrnuté do štyroch bodov odôvodnenia (body 23. - 26.), ktoré v podstate len „kopírujú“ žalobou uplatnený návrh žalobkyne bez bližšieho vysvetlenia a objasnenia myšlienkového postupu súdu prvej inštancie a vysvetlenia, čo považoval a čo nepovažoval za dokázané, nemožno hodnotiť ako rozhodnutie, ktoré by bolo právne udržateľné.

25. Odvolací súd záverom poukazuje tiež na to, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí síce správne aplikoval ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ale vôbec sa nezaoberal znením ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcimi poisťnú zmluvu a rovnako sa nevyporiadal ani s hodnotením Všeobecných poisťných podmienok žalovaného, ktoré sa týkali podmienok poisťného plnenia v prípade vzniku poisťnej udalosti.

26. Odvolací súd preto s poukazom na vyššie uvedené postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) C.s.p. zrušil napadnutý rozsudok a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - vysporiadať sa s návrhmi žalovaného na vykonanie dokazovania, opätovne posúdiť žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie žalovanej sumy, s tým, že súd prvej inštancie dostatočne a jasne zdôvodní, prečo žalobkyňa priznal alebo nepriznal odškodnenie v uvedenej výške a za uvedené obdobie, rovnako sa vyporiada s námietkami sporových strán vo vzťahu k úroku z omeškania - následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodní.

28. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).